

Ismael Peña-López

[+ SEGUEIX-ME](#)

06/11/2017

Llistes separades per governar

4 min

4

L'etapa que es va iniciar el 27 de setembre del 2015 es clourà, presumiblement, el 21 de desembre del 2017. Aquesta afirmació, que sembla una obvietat, potser no ho és tant si ens ho mirem tant en termes electorals com de governança: si els dos anys que deixem enrere són una etapa que s'acaba, no només cal tancar-la sinó afrontar la nova com una etapa que ha de tenir una estratègia i una planificació en certa manera independent de la que ara es tanca.

Inscriu-te a la newsletter **Pensem**

Les opinions que et fan pensar, t'agradin o no

INSCRIU-T'HI

Comencem per la cloenda. De les moltes coses que es poden dir dels darrers dos anys en voldria destacar tres. Primer, la consolidació (almenys per a la meitat de la població) de la independència no només

com una alternativa vàlida, sinó com l'única alternativa que ara mateix es plantegen. Segon, els entrebancs que va suposar no tenir un doble positiu -majoria absoluta en escons, majoria absoluta en vots- el propassat 27-S. Uns entrebancs que han suposat, sistemàticament, que la disjuntiva legitimitat vs. legalitat es veies debilitada per la banda de la legitimitat i sovint perjudicada per les presses. És a dir, si has d'oposar-te a la legalitat vigent, la legitimitat ha de ser a prova de bomba. I no va ser així, com un gens menyspreable sector de la ciutadania catalana ha apuntat repetides vegades. I, tercer, la prioritització de l'anomenat eix nacional per sobre de l'eix social. Si bé és cert que el Parlament ha treballat de valent per tirar endavant moltes lleis força progressistes -moltes de les quals tombades pel Tribunal Constitucional-, també és cert que sovint el Govern no ha tingut un color definit... I quan l'ha tingut ha estat més aviat esbiaixat a la dreta, malgrat que alguns càlculs donarien majoria d'escons als partits d'esquerres.

Aquests tres factors hauran de ser cabdals tant en l'estratègia electoral com un cop escrutades les urnes, sobretot si el nou Parlament i el nou Govern no volen embarrancar en un moment en què és més necessari que mai desembarrancar les confrontacions que han anat sorgint en la legislatura que tanquem.

L'independentisme pot créixer molt poc per la dreta, però per l'esquerra té un marge que podria enfilar-se a un 6%

Respecte a la primera qüestió, alguns sectors demanen, precisament per mantenir-lo, per repetir la fórmula guanyadora de les passades eleccions, reeditar (o fins i tot ampliar) el projecte d'una llista única.

Cal veure, tanmateix, si aquesta és l'única opció. D'una banda, perquè posar tots els ous en un cistell fa el projecte més fràgil si un candidat o la llista sencera són impugnats, ja sigui pels votants com, per què no, per la justícia. Que les llistes acordessin uns punts comuns, amb les entitats sobiranistes actuant de notàries, podria tenir un efecte semblant sense ni arriscar tant ni, com ara apuntarem, fiar-ho al tot o res.

Pel que fa als càlculs estrictament electorals, semblaria que, segons el funcionament electoral espanyol (proporcionalitat dels districtes, llei D'Hondt, etc.), la llista única és una opció que aprofita millor l'entorn normatiu. Això és lògic si creiem que els votants no canviaran de bàndol. Així, la intuïció ens diu que l'independentisme pot créixer molt poc per la dreta, on limita amb el Partit Popular, Ciutadans o alguns sectors de centre del PSC. Tanmateix, per l'esquerra l'independentisme té marge de maniobra en els sectors més sobiranistes d'aquest mateix PSC o, clarament, una proporció gens menyspreable dels comuns. Alguns analistes, utilitzant dades del CEO, apunten que aquest marge per l'esquerra podria enfilar-se fins i tot a un 6%, mentre que per la dreta no s'arriba ni al mig punt, tot superant els guanys d'una llista única.

Sense perjudicar el projecte de l'independentisme, les llistes separades poden permetre recollir sensibilitats d'altres partits

No obstant, l'última qüestió, l'eix social, és la que personalment em sembla de més pes. A diferència de la legislatura iniciada el 27-S, en aquesta tocarà governar. És a dir, ni el full de ruta és tan detallat ni tancat, ni els temps demanaran tanta pressa. En el millor dels casos

per a l'independentisme, aquesta serà la legislatura del procés (pre)constituent o de deliberació ciutadana; en el pitjor, serà una legislatura autonòmica. Sigui com sigui, caldrà entrar sí o sí en l'eix social, ja sigui per decidir per a què ha de servir la independència -quin esperit tindrà la nova Constitució- o bé per executar el pressupost d'una de les 15 autonomies.

El projecte de la llista única topa amb els tres fronts. Aporta poc a la consolidació de l'independentisme; obre pocs horitzons de creixement en termes electorals, i torna a forçar partits diferents a una convivència que s'ha mostrat incòmoda sovint, no només en els partits del govern, sinó també a l'hora de teixir complicitats a l'hemicicle. Unes complicitats que, quan no han existit, no només han perjudicat les agendes dels mateixos partits, que s'han vist abocats a renunciar a part dels seus programes per un fi superior (la independència), sinó que també han perjudicat l'establiment de confiança que ajudessin a avançar en la part de transformació social i democràtica que comparteixen independentistes i partidaris del dret a decidir, "a decidir-ho tot".

Les llistes separades, en canvi, poden ser una oportunitat per avançar. Sense perjudicar el projecte de l'independentisme -si ens fiem dels baròmetres i les enquestes-, poden permetre recollir sensibilitats d'altres partits, tant per la dreta com, sobretot, per l'esquerra. És més, poden permetre no perdre partidaris de la independència que, davant d'associacions asèptiques en termes socials, optin per apostar per altres partits que sí que atorguin més prioritat a l'eix social. Per acabar, obriran terreny per a la geometria variable de la política institucional en una legislatura en què caldrà fer coses.

I el més important: un front d'esquerres independentistes segregat d'un front de dretes, a més de treballar per la independència i al mateix temps implantar polítiques progressistes, podria erigir-se com

una frontissa per aconseguir recosir la cohesió social que ara mateix el país té bastant tocada. I tant si s'ha de fer un país nou com quedar-se en el vell, estar-hi ben avinguts hauria de ser una prioritat de qualsevol.